

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.695 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 september 2008 waarbij de aanvraag op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Turkse nationaliteit, dient in 2000 een aanvraag in tot regularisatie op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Deze aanvraag wordt op 25 februari 2008 afgewezen.

Op 30 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 20 augustus 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard.

De aanvraag op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, wordt op 4 september 2008 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet en enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid). m.n. : Dat de gemotiveerde aanvraag stelt dat betrokkene gezondheidsproblemen heeft en daarvoor in medicamenteuze behandeling is. Dat het medisch getuigschrift d. 21/04/2008 hiermee evenwel niet volledig overeen komt. Dat de behandelende arts stelt dat ‘Pt. kan een normaal leven leiden’. Op vlak van ‘Beschrijving van de behandeling: medicatie, medisch materiaal, onderzoeken’ stelt de behandelende arts ‘/’. Of regelmatige opvolging door arts of specialist nodig is, antwoordt de behandelende arts ‘nee’. Dat de behandelende arts er bovendien op wijst dat de toestand niet kan verbeteren, noch genezen. Of de aanwezigheid en zorg van familieleden of derden nodig is, verwijst de arts naar betrokkenes broer (DV 4996497) die ook een aanvraag op basis van artikel 9ter indiende, door te stellen dat deze broer een ‘grote steun’ is voor verzoeker, wat evenwel niet wijst op medische zorgen welke de broer zou moeten toedienen. Dat nog twee rapporten voorliggen van 17/01/2005 en 13/12/2005 welke duidelijk verouderd zijn aangezien geen enkele verwijzing meer staat naar een lopende behandeling, zodat kan worden geconcludeerd dat deze twee attesten geen actuele waarde meer bezitten.

Dat uit de voorliggende informatie in het medisch getuigschrift blijkt dat er geen sprake kan zijn dat betrokkenes situatie kan vallen onder het ingeroepen artikel 9ter, welk een verblijf kan toestaan omdat verzoeker lijdt aan een ernstige medische aandoening welk een reëel risico houdt voor de fysieke integriteit of het leven of dat dergelijk risico bestaat als er geen adequate behandeling bestaat in het herkomstland of land van verblijf. Dat betrokkene blijkbaar een normaal leven kan leiden, dat geen behandeling of onderzoeken of opvolging door een arts nodig is, dat betrokkene geen zorgen behoeft. Dat de arts ook aangeeft dat betrokkene de terugreis kan maken.

Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt verwerende partij een exceptie op omdat het verzoekschrift geen ernstig middel bevat. Het enig middel wordt hieronder hernomen. Het laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden.

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur:

Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"Dat de gemotiveerde aanvraag stelt dat betrokkene gezondheidsproblemen heeft en daarvoor in medicamenteuze behandeling is. Dat het medisch getuigschrift van 21.04.2008 hiermee evenwel niet volledig overeenkomt..."

Dat het medisch getuigschrift duidelijk vermeldt dat verzoeker voor zijn duim en rug moet opgevolgd blijven. De geneeskunde in het herkomstland staat niet op het niveau van België.

Dat verwerende partij enkel hetgeen in verzoekers nadeel is aanhaalt doch nalaat de antwoorden van Dr. O. te vermelden die wijzen op de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Dat verzoeker een medisch attest bijbracht waarin zijn gezondheidsproblemen en mogelijke risico's worden gesitueerd. Eveneens was er een kopie van zijn paspoort gevoegd bij het ondertekend verzoekschrift. De aanvraag van verzoeker was dus wel degelijk ontvankelijk!

Het is niet aan een ambtenaar op Dienst Vreemdelingenzaken om zonder medische opleiding en dus zonder kennis van zaken ten gronde te oordelen over de ingeroepen medische problematiek.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidspflicht.

Uit de zorgvuldigheidspflicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker geen duidelijke rechtsregel heeft ingeroepen. Ondergeschikt stelt verwerende partij dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing en daarmee blijkt heeft gegeven van kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing zodat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991). Verwerende partij stelt verder dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. In zoverre verzoeker toch de schending van de materiële motivering aanvoert, stelt verwerende partij dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de gemachtigde van de minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Ook de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aanvaard. Verzoeker heeft nagelaten aan te tonen dat zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. De bestreden beslissing licht op gedetailleerde wijze toe dat, en waarom, het door verzoeker aangebrachte medische attest niet kan volstaan hetgeen door verzoeker in zijn verzoekschrift niet wordt weerlegd. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte zou zijn geoordeeld dat hij zich niet kan beroepen op artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat verzoeker niet aantoonde dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Artikel 9 ter, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.»

Bij zijn aanvraag van 30 april 2008 legde verzoeker drie medische attesten voor: een invulblad voor een uitgebreid medisch attest van 21 april 2008 van dokter O., een rapport van 13 december 2005 van dokter C. en een rapport van 17 januari 2005 van dokter G.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen: “*Dat de gemotiveerde aanvraag stelt dat betrokkene gezondheidsproblemen heeft en daarvoor in medicamenteuze behandeling is. Dat het medisch getuigschrift d. 21/04/2008 hiermee evenwel niet volledig overeen komt. Dat de behandelende arts stelt dat ‘Pt. kan een normaal leven leiden’. Op vlak van ‘Beschrijving van de behandeling: medicatie, medisch materiaal, onderzoeken’ stelt de behandelende arts ‘/’. Of regelmatige opvolging door arts of specialist nodig is, antwoordt de behandelende arts ‘nee’. Dat de behandelende arts er bovendien op wijst dat de toestand niet kan verbeteren, noch genezen. Of de aanwezigheid en zorg van familieleden of derden nodig is, verwijst de arts naar betrokkenes broer (DV 4996497) die ook een aanvraag op basis van artikel 9ter indiende, door te stellen dat deze broer een ‘grote steun’ is voor verzoeker, wat evenwel niet wijst op medische zorgen welke de broer zou moeten toedienen. Dat nog*

twee rapporten voorliggen van 17/01/2005 en 13/12/2005 welke duidelijk verouderd zijn aangezien geen enkele verwijzing meer staat naar een lopende behandeling, zodat kan worden geconcludeerd dat deze twee attesten geen actuele waarde meer bezitten.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij wel degelijk een medisch attest bijbracht waarin zijn gezondheidsproblemen en mogelijke risico's worden gesitueerd. Eveneens was er een kopie van zijn paspoort gevoegd bij het ondertekend verzoekschrift. Zijn aanvraag was dus volgens verzoeker wel degelijk ontvankelijk. Verzoeker wijst er bovendien op dat het niet aan een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om zonder medische opleiding en dus zonder kennis van zaken ten gronde te oordelen over de ingeroepen medische problematiek. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij oordeelt dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat er geen sprake kan zijn dat verzoekers situatie kan vallen onder het ingeroepen artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, dat een verblijf kan toestaan omdat verzoeker lijdt aan een ernstige medische aandoening die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven of dat dergelijk risico bestaat als er geen adequate behandeling bestaat in het herkomstland of land van verblijf.

Uit de bestreden beslissing en uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister in casu zelf is overgegaan tot een appreciatie van het risico zonder een beroep te doen op een ambtenaar-geneesheer. Nochtans stelt artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk het volgende:

“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.”

Er wordt ook verwezen naar de memorie van toelichting die hierover het volgende stelt:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 35).

Gelet op het voorgaande had de gemachtigde van de minister in casu wel de beslissingsbevoegdheid maar mocht hij niet overgaan tot de appreciatie van het risico, vermeld in § 1 van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt bijgevolg vastgesteld dat de gemachtigde van de minister niet op zorgvuldige wijze is te werk gegaan. Verzoeker voert terecht de schending van de zorgvuldigheidsverplichting aan. In die mate is het enig middel gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

4. Vermits de Raad oordeelt dat verzoeker een middel heeft aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op vier september tweeduizend en acht waarbij de aanvraag op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.